ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ 391 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40,** τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20,** κατὰ μῆνα λ. **15,** ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10.**

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Η ΒΙΕΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΤΕΡ ΤΗΣ

Τσ! τσ! τσ! τσ! τσ! τσ! τσ!

Τὸ ἀνατολικὸν τοῦτο θαυμαστικὸν ἐπιφώνημα ἐξέρχεται τῶν χειλέων τοῦ διὰ πρώτην φορὰν μεγάλας πόλεις τῆς Εὐρώπης ἐπισκεπτομένου ξένου ἐρχομένου ἐκ χωρῶν, τὰς ὁποίας ὁ Τοῦρκος καὶ ὁ χρόνος ἐμάρανε, κατέστρεψε καὶ ἐξεμηδένισε σχεδόν!

Ὠκεανεία ἔκτασις πόλεων· κολοσσιαῖαι οἰκίαι περιλαμβάνουσαι πλείονας κατοίκους ἢ χωρία τινὰ τῆς πτωχῆς μας Ἑλλάδος· τιτάνια δημόσια κτίρια· γιγάντια μνημεῖα· πυρετώδης κανονικὴ κίνησις, πλοῦτος, πτωχεία, συριγμοὶ ἀτμαμαξῶν, καπνοί, κρότοι, ὅλα τὰ καλὰ καὶ ὅλα τὰ κακὰ πλήττουσιν ἰσχυρῶς καὶ αἱ Ἀγγλικαὶ πυγμαὶ μέχρι μώλωπος τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀθλίου κατοίκου τῆς ναρκωμένης Ἀνατολῆς.

Ἐν τούτοις διάσημοι ἄνδρες τῆς δαιμονίου Δύσεως, οἱ μὲν διὰ τῆς ποιητικῆς λύρας, οἱ δὲ διὰ τοῦ πεζικοῦ κλαρινέτου ἔψαλαν τὰ κάλλη τῶν χωρῶν μας· τὰ ἐπεθύμησαν! τὰ ἐζήλευσαν! Τὸ ἀτημέλητον καὶ γυμνὸν κάλλος τῆς Ἀνατολῆς τοὺς ἐσαγήνευσεν! Ἡ ὑπνοβάτις φαντασία των τοὺς μετέφερεν εἰς τὰς τερπνοτάτας αὐλὰς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς ξηρὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς νωχελεῖς καὶ ἡδείας ἀκτὰς τοῦ μαγευτικοῦ Βοσπόρου. Ἔψαλαν τηκομένους ἡδυπαθεῖς ὀφθαλμοὺς ὀθωμανίδων, σαλβάρια καὶ φουστανέλλας πολυπτυχῆ, ῥίνας ἑλληνίδων, μελαγχροινὸν καῖον δέρμα καὶ πυρπολοῦντας ὀφθαλμοὺς ἰταλίδων, ζεφύρους τερπνῶς ζωογονοῦντας, γλαυκοὺς οὐρανούς! Ὠνειρεύοντο! ὠνειρεύοντο ἐπὶ ἑνὸς βράχου τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, παρατηροῦντες τὴν μεγαλοπρεπῆ ἁρμονίαν τῆς μεσημβρινῆς Δύσεως, τὸ κάλλος της, τὸ ῥαδινὸν καὶ διαρκὲς μειδίαμά της· ἀκούοντες τὴν μαγευτικὴν σιωπηρὰν ὁμιλίαν της διεγείρουσαν τὸν μυστηριώδη αἰσθηματικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου καὶ μεταφέρουσαν εἰς φαντασιώδη σφαῖραν ὑπάρξεως· κόπτουσαν τὰ βαρέα δεσμὰ τῆς συνειδήσεως τὰ συνδέοντα μετὰ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου καὶ ῥίπτουσαν εἰς ἐφήμερον ἐξ ὀνείρων βίον!

Τοιαύτην τρυφερὰν ὄψιν δὲν ἔχει ἡ Φύσις τῆς Μεσογείου καὶ Βορείου Εὐρώπης· τοιαῦτα συναισθήματα προκαλεῖ ἡ Μεσημβρία καὶ ἡ Ἀνατολή. Ἡ τύρβη, τὸ ἐλεεινὸν κλίμα, τὸ τεχνητὸν καὶ ὁ κόρος ὠθοῦσι τὸν εὐρωπαῖον πρὸς μεσημβρίαν χάριν πρὸσκαίρου ἀναψυχῆς· αὐτὰ θέτουσιν εἰς κίνησιν τοὺς σπληνικοὺς Ἄγγλους· αὐτὰ παράγουσι τὴν ὀστρογοτθικὴν ἐκείνην μετανάστευσιν τῶν πλησίον εὐρωπαίων ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσογείου ἐν καιρῷ θέρους. Ἐὰν δὲ ἡ τρομερὰ δραστηριότης καὶ καλλαισθησία δὲν ἀντεστάθμιζε τὴν ἀσχημίαν τοῦ τόπου των καὶ εἶχον τὴν μωθώδη ἀμεριμνησίαν τῶν κατοίκων τῶν μερῶν μας, τότε μόνον διὰ λύκους θὰ ἦτο κατοικήσιμος ἡ χώρα των.

Ἐὰν ἔτυχέ τις ποτε νὰ διέλθῃ διὰ Διέππης, παραλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, φιλοξενούσης ἐν θέρει τὰς πλουσιωτέρας οἰκογενείας, θὰ μειδιάσῃ διὰ τὴν αὐτάρκειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὴν Φύσιν τῶν δι' ἐξοχὴν ἐλθόντων ἐκεῖ.

Ἡ πόλις ὡς ἐξοχικὴ χαίρει μεγάλην φήμην εἰς τοὺς Παρισίους! Ὁποία δέ τις εἶνε; Βράχοι ἐξ ἀργίλλου λευκότατοι, οὔτε ἴχνος χλόης, οὔτε δένδρα· ὁμίχλη συχνή! τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας, ἀπέχοντα ἓξ μόνον ὥρας, οὐδέποτε εἶνε ὁρατά· μόλις εἰς ἀπόστασιν δύο ὡρῶν ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου κατὰ τὸν λαμπρότατον καιρὸν διακρίνονται. Τοιαύτη εἶνε διηνεκῶς ἡ ἀτμοσφαῖρα!

Ἀλλ' ἡ εὐρωπαϊκὴ τέχνη ἀναπληρόνει τὰς φυσικὰς ἐλλείψεις. Ὑπάρχουν κῆποι εἰς τὰ παράλια, λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ὡραῖοι περίπατοι, διασκεδάσεις παντοίου εἴδους, εὐκολίαι.

Τί θὰ ἦσαν μερικὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, ἐσκέφθην, ἐὰν εἴχομεν τὴν αὐτὴν καλλαισθησίαν, τὴν αὐτὴν δραστηριότητα. Τοσαῦται ἐν ἀμιμήτῳ θέσει εὑρισκόμεναι ἰαματικαὶ πηγαὶ μένουσιν ὡς ἦσαν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων! Ἀπορῶ πῶς τὸ κερδοσκοπικὸν σχεδὸν ἑβραϊκὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐστράφη πρὸς τοιούτου εἴδους ἐπιχειρήσεις. Ὁ ἀσθενὴς ὅστις τολμᾷ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς πηγὰς ταύτας ὑπομιμνήσκει τοὺς προπάτορας Χατζῆδες ὅταν μετέβαινον εἰς Ἱερουσαλὴμ δι' ἱστιοφόρων καὶ ὑπέφερον παντοίους κινδύνους καὶ στερήσεις. Εἶνε πηγαὶ ῥευματισμοῦ, πνευμονιῶν, διαρροιῶν αἱ ἰαματικαὶ αὗται πηγαὶ ἢ κάλλιον ὁμοιοπαθητικαὶ πηγαί. Τί κρῖμα!

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς πηγὰς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἔλθωμεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τοὺς ὑγιεῖς. Αἱ Ἀθῆναι θὰ ἐγίνοντο μία ἐκ τῶν πρωτίστων πόλεων ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐξοχάς, καὶ κατοικήσιμος ἐν θέρει, ἐὰν πολλοὶ κλάδοι σιδηροδρομικοί, ὦ ἀναίσθητε κάτοικε Ἀθηνῶν, συνέδεον τὰ παράλια τοῦ Φαλήρου, τοῦ κόλπου τῆς Σαλαμῖνος, τῶν πέριξ χωρίων μὲ τὴν πόλιν. Ὁποία κίνησις θὰ ὑπῆρχεν, ὁποία ζωή, ὁποία αὔξησις πληθυσμοῦ καὶ ὁποία ἐξημέρωσις καὶ ἀνθρωπισμός!

Δέκα μόνον μέτρων σιδηρόδρομος ἤλλαξε τὴν ὄψιν τῆς πόλεως.

Ἀλλὰ τί εἶνε δυνατὸν νὰ περιμείνῃ τις ἀπὸ ἀλευρωμένους ἐκ κόνεως ἰχθῦς!

Τέλος πάντων, ὦ ἄσχημή μου ἀναγνώστρια, μετὰ τοσαύτην πορείαν τοῦ ταχυδρόμου καλάμου μου, θὰ προβλέπεις ἤδη ὅτι θὰ πλησιάζῃ καὶ εἰς τὴν Βιέννην, ὁπόθεν σὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σὲ γράψῃ. Μάλιστα. Ἔφθασεν, καὶ πρὶν ἢ ἀναπαυθῇ οὔτε ἓν λεπτόν, χάριν σοῦ καθίζει ἀμέσως παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ σὲ γράφει:

Ἡ Βιέννη εἶνε ἡ πρώτη ἐκ τῶν δευτερευουσῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης, οἱ κάτοικοί της συνίστανται ἐκ τόσων ἐθνολογικῶν στοιχείων, ὅσα βλέμματα ἐπέσυρες μέχρι τοῦδε, ἐὰν εἶσαι ὡραία, καὶ ὅσα δὲν ἐπέσυρες, ἐὰν εἶσαι ἄσχημη. Ὅλα τὰ αἵματα ῥέουν εἰς τὰς Δουναβείους φλέβας τοῦ Βιενναίου ἢ ἐν γένει τοῦ Αὐστριακοῦ. Ἐὰν σὲ χαιρετίσῃ τις καθ' ὁδόν, γνώριζε ὅτι ἡ ὑψωθεῖσα πρὸς τὸν πῖλον χεὶρ εἶνε Γερμανική, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἡ κρατοῦσα τὴν ῥάβδον εἶνε Οὐγγρική· ἡ καμφθεῖσα σπονδυλικὴ στήλη εἶνε Βοεμική, ἐνῷ ὁ δεξιὸς ποῦς εἶνε Δαλματικός, ὁ ἀριστερὸς Πολωνικός· τὸ ἥμισυ μυστάκιον ἀνήκει εἰς τέσσαρας διασταυρωθείσας ἐθνικότητας, τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰς ἄλλας τόσας καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅλας τὰς γλώσσας ἀκούεις καὶ ὅλας τὰς φυσιογνωμίας βλέπεις.

Ἡ πόλις πρὸ δέκα ἐτῶν ἦτο ἀθλία, διότι φαίνεται ὅτι δὲν ἐπερίσσευε χρῆμα πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως, ἀλλὰ τὰ ἐχώνευεν ὅλα ὁ στρουθοκαμήλιος στόμαχος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου καὶ τῆς ἀριστοκρατίας· ἀκόμη μάλιστα δὲν ἐτελείωσαν ἐντελῶς τὰ ὡραῖα δημόσια κτίρια, οἷον τὸ Δημαρχεῖον, τὰ δύο μεγάλα μουσεῖα, τὸ Βουλευτήριον τὸ νέον (τοῦ παλαιοῦ ὑπενθυμίζοντος τὸ Ἑλληνικὸν ἐν εἴδει σταύλου βουλευτήριον, ὅπερ ἀδίκως τὸ ἀντικατέστησαν διὰ τοῦ νέου), τὸ Δημαρχεῖον καὶ τὸ ὡραῖον Πανεπιστήμιον. Ἐδῶ ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσω ὅτι οἱ Αὐστριακοὶ πρὶν ἢ κτίσουν μεγαλοπρεπῆ κτίρια τῆς παιδείας ἢ τὰ ἄλλα δημόσια, εἶχον τὰ ἀθλιέστερα τῆς οἰκουμένης, ἀλλὰ πρὸς ἀντιστάθμευσιν ἐφρόντισαν νὰ κτίσουν μεγαλοπρεπεῖς ἀνθρώπους πρῶτον. Εἰς ἡμᾶς συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον. Ἔκαμαν Βουλευτήριον χωρὶς νὰ ὑπάρχουν Βουλευταί, ἐν τῇ ἀληθεῖ σημασίᾳ τῆς λέξεως. Ἔκτισαν Δημαρχεῖον χωρὶς νὰ φανῇ ποῦ Δήμαρχος. Ἡ ὡραία μας Ἀκαδημία περιμένει εἰς μάτην ἐραστάς. Ἐστολίσθη, ἐχρυσώθη, ἀλλ' οὐδεὶς παρουσιάζεται· τοῦτο ὅμως εἶνε ἀρκετὰ ἐνθαρρυντικόν. Τὸ κτίριον τῆς Ἀκαδημίας μας μὲ ὑπενθυμίζει ἕνα ἐν Γαλλίᾳ κομματάρχην χωρικόν, ἀντιπολιτευόμενον σφόδρα τὸν δήμαρχον τοῦ χωρίου του, καὶ προκαλέσαντα μίαν συνάθροισιν (meeting) τῶν συγχωριτῶν, καθ' ἣν μεταξὺ ἄλλων εἶπεν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ῥητορικῆς του: «Φαντασθῆτε, Κύριοι, τί Δήμαρχον ἔχομεν! οὐδεμίαν γέφυραν ἔχομεν εἰς τὸ χωρίον μας ἀφ' ὅτου δημαρχεύει· δὲν κτίζει τοὐλάχιστον χάριν τῆς συγκοινωνίας μίαν γέφυραν; ἡμεῖς ἀκολούθως φροντίζομεν περὶ ποταμοῦ...»

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα κτίρια κεῖνται ἐπὶ τοῦ **Ring**, ἀρχομένου ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔνθα κατοικῶ καὶ λήγοντος εἰς τὸ Πράτερ. Τὸ **Ring**, ὅπερ σημαίνει Δακτύλιον ἢ κύκλον, εἶνε τῷ ὄντι ὡραῖον καὶ περιβάλλει τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Βιέννης ἢ Ἐσωτερικὴν καλουμένην πόλιν ἐν εἴδει ζωστῆρος. Εἶνε ὡς κύριος ποταμὸς εἰς ὃν εἰσβάλλουσι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς διαδρομῆς του τὰ ἐκ τῶν ὀκτὼ λοιπῶν Προαστείων ἐρχόμενα Τράμβαϋ μετὰ τῶν κοντουκτόρων του· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Βιέννη εἰς ἕνα ξένον δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μετὰ φιλαρεσκείας εἰ μὴ μόνον τὸν Δακτύλιόν της· τὰ λοιπὰ μέρη της εἶνε μᾶλλον ἄσχημα καὶ ἄθλια.

Οὐχ ἧττον ἔχει μεγάλην ἀξίαν ὁ Δακτύλιος οὗτος, διότι τὸν στολίζουν τόσοι πολύτιμοι λίθοι τοὺς ὁποίους ἀποτελοῦσι τὰ ὡραῖα δημόσια οἰκοδομήματα καὶ αἱ καλλίτεραι οἰκίαι.

Ὅλη λοιπὸν ἡ πόλις διαιρεῖται εἰς ἐννέα μεγάλα τμήματα, ἐξ ὧν τὰ ὀκτὼ φαίνεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐσχηματίσθησαν.

Σὲ ζητῶ συγγνώμην, ἐὰν σὲ συνεκίνησα διὰ τῶν σπουδαίων τούτων περιγραφικῶν λεπτομερειῶν τῆς πόλεως.

Μεταβαίνω εἰς τὰ ἧττον συγκινητικά.

Ἑκάστη πόλις ὅταν γείνῃ ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλη βεβαίως προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνέχει ἐν ἑαυτῇ τὸ ἄθροισμα τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἐνεργείας ὅλων τῶν κατοίκων· προσελκύει τὸν ξένον καὶ τοὺς incognito βασιλεῖς· γεννᾷ κοκότες· παράγει τὴν διάνοιαν καὶ τὴν τέχνην· τὸν ἐξευγενισμὸν καὶ τὴν ἀποκτήνωσιν· τὴν κίνησιν, τὸν πλοῦτον, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὰς ἀπολαύσεις, τὴν πλῆξιν καὶ τὴν ἀθλιότητα, τὴν πτωχείαν, τὴν νόσον, καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Τὸ καλὸν βαδίζει ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ κακόν! ὁποῖος τῷ ὄντι φοβερὸς νόμος τῆς προόδου τοῦ ἀνθρώπου!!

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις εὑρίσκεταί τις ὡς ἐν εἱρκτῇ μεγάλης περιφερείας· τὰ πελώρια κτίρια μόνον τεμάχιά τινα τοῦ οὐρανοῦ ἐπιτρέπουσι νὰ βλέπῃ τις· ὁρίζων μόνον ἐκτὸς τῆς πόλεως ὑπάρχει· ἐὰν θελήσῃ τις νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα, πρέπει νὰ κάμῃ ὁλόκληρον ταξείδιον· ἐνῷ εἰς τὰς μικρὰς πόλεις, ὡς αἱ Ἀθῆναι π. χ. ἐντὸς πέντε λεπτῶν εὑρίσκεταί τις ἐκτὸς τῆς πόλεως· εἰς τὸ κέντρον τοῦ περιπάτου. Τί πλεονέκτημα εἶνε τοῦτο, μόνον ὁ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ζήσας τὸ ἐννοεῖ. Ἐκεῖναι δὲ αἱ φοβεραὶ οἰκίαι μὲ μίαν σπειροειδῆ κλίμακα καὶ μὲ πέντε ἕως ἑπτὰ πατώματα εἶνε κατοικήσιμοι μόνον διὰ γίγαντας. Εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα διὰ ν' ἀναβῇ τις πρέπει νὰ συμπαραλάβῃ ἑνὸς μηνὸς τοὐλάχιστον ζωοτροφίας.

Οὐδεμία αὐλὴ ὑπάρχει· ὅλα τὰ πρωϊνὰ ξεσκονίσματα τῶν ταπήτων, σινδονίων, μισοφορίων καὶ κουρελίων γίνονται ἀπὸ τοῦ παραθύρου· τί εἴδους προϊόντα δὲν δέχονται τὰ ἐνδύματα καὶ οἱ πνεύμονες τοῦ διαβάτου· εὐσυνειδητότεραι οἰκοκυραὶ καὶ ὑπηρέτριαι ἐκσκονίζουν εἰς τὴν σπειροειδῆ κλίμακα· ἐὰν δὲ τότε τύχῃ τις νὰ ἀνέρχηται ἢ νὰ κατέρχηται τὴν κλίμακα ἐντὸς δύο λεπτῶν κινδυνεύει νὰ ἀποκτήσῃ μίαν γυναικεῖαν κόμην ἐκ τῶν ἐκτιναχθεισῶν τριχῶν, ἢ τοὐλάχιστον ὡς ἐκ τῆς κόνεως νὰ ὁμοιάσῃ ἕνα περιπατητὴν τῶν Πατησίων. Ἑκατὸν ἄνθρωποι καὶ πλέον κατοικοῦσι τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἐπὶ 100 ἔτη δὲν θὰ γνωρίσῃς τοὺς συγκατοίκους σου.

Ἡ πάλη τῆς ὑπάρξεως εἶνε ἀγρία εἰς τὰς μεγάλας πόλεις· εἶδον γυναῖκας κτίστας, τσουσίνας, ἐργαζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐντὸς ἀσβέστου, χώματος, λάσπης, πετρῶν· νέα κόρη 15 ἔτη ἀκόμη, πεπροικισμένη οὐχὶ εἰς χρήματα, ἀλλ' εἰς ὑγιείαν καὶ κάλλος, ῥακένδυτος φέρουσα ἐπὶ τῶν ὤμων πλίνθους ἢ ἄσβεστον τυραννεῖται ἀνερχομένη μέχρι τῆς ὀροφῆς τῆς κτιζομένης οἰκίας· αἱ χεῖρές της ἤδη ἐτυλώθησαν καὶ ἔλαβον ὄψιν σχεδὸν ὀστράκου· εἶδον γραῖας εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, καθ' ἣν ἡ μόνη ἐργασία ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ ἀνάπαυσις, νὰ ἐργάζωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ ἀγρίως συρίττοντα βορρᾶν, ἐντὸς τῆς ὑγρασίας· ἔτρεμον, μόλις ὑπεβαστάζοντο ὑπὸ τῶν σκελετωδῶν κνημῶν, συνερρικνώθησαν πλέον ὡς ἀπεξηραμένος ὀκτάπους ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τῆς κακουχίας· εἰργάζοντο πρὸς οἰκοδομὴν οἰκίας τίς οἶδε τίνος πλουσίου καὶ τίνος πλούτου ἀτίμως ἀποκτηθέντος· ἀπέναντι 12 ὡρῶν ἐργασίας λαμβάνουν 1 1]2 φράγκον, τὴν ἀξίαν δηλαδὴ ἑνὸς σιγάρου τῆς ἀβάνας, τὸ ὁποῖον εἷς ἑκατομμυριοῦχος ἢ μᾶλλον ἑκατομμυριόγχειρ καπνίζει πρὸς τέρψιν του! Γυναῖκες ἔκτισαν τὴν οἰκίαν καὶ τίς οἶδε ποία γυνὴ θὰ τὴν κρημνίσῃ ἴσως ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ! Τελειόνει ἡ οἰκία καὶ μεταβαίνει ὁ πλούσιος εἰς τὴν πολυτελῆ αἴθουσαν τῆς οἰκίας του· ἡ δὲ γραῖα εἰς τὴν πολυτελῆ αἴθουσαν τοῦ Ἀνατομείου!

Αὐτὸ ὀνομάζεται ἀνθρωπότης!!

Ποῦ εὑρέθησαν καὶ πῶς, τόσαι γυναῖκες νέαι ἢ γραῖαι ἀγωνιζόμεναι νὰ ζήσωσι μόναι των; εἶνε ἄξιον ἀπορίας. Μετ' ἀπιστεύτου ὠμότητος ἐγκαταλείπονται καὶ ὑπὸ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν εἰς τὴν κονίστραν τῆς ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως πάλης· οὐδεὶς στρέφει τὸ βλέμμα διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἔκβασιν τῆς φοβερᾶς ταύτης πάλης! vive qui peut! ἰδοὺ τὸ σύνθημα!

Ἐνοικιάζει φερ' εἰπεῖν μία γυνὴ δύο ἢ τρία δωμάτια· ἡ ἰδία μένει ἐν τῷ μικρῷ μαγειρείῳ· ἐκεῖ εἶνε ὁ κοιτών της, τὸ πλυντήριον, τὸ μαγειρεῖον, τὸ δωμάτιον τῆς ἐπισκέψεως, ὁ τόπος τῆς βαθμιαίας αὐτοκτονίας· ὁ ἀὴρ ἐκεῖ συνίσταται ἐκ τοῦ ἀθροίσματος ὅλων τῶν βρωμῶν τῶν ἄλλων μαγειρείων καὶ ἀποπάτων τῆς οἰκίας· ἡ τροφή της εἶναι σχεδὸν διὰ πειραματικὸν σκοπὸν προτιθέμενον τὸν βαθμὸν τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τὴν ἀσιτίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ὑγιεινὰς ἐννοεῖται οἴκοθεν ποίου εἴδους τάσεις καὶ χαρακτῆρες γεννῶνται εἰς τοιαῦτα δυστυχῆ ὄντα· ἡ κλοπή, ἡ ἀτιμία, ἡ πλεονεξία, ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ ἀποκτήνωσις εἶνε τὰ ὡραῖα προσόντα τῆς τοιαύτης τάξεως τοῦ λαοῦ.

Ἡ πλέον εὐτυχὴς γυνὴ ἐν γένει εἶνε ἡ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, καὶ ὁ πλέον ἱππότης ἀνὴρ πρὸς αὐτὴν εἶνε ὁ κάτοικος τῶν χωρῶν τούτων.

Μὴ λαβὼν τὴν τιμὴν νὰ κοιμηθῶ εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς Βιενναίας κοινωνίας, πολυθέλγητρός μου ἀναγνώστρια, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ εἴπω τὰς ἐντυπώσεις μου περὶ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ἀναπαύονται ἐκεῖ, καὶ ἰδίως περὶ τῶν ὁμοφύλων σου αἵτινες πλειότερον ἴσως θὰ σὲ ἐνδιαφέρουν. Τὰ κατώτερα ὅμως τὰ γνωρίζω· εἶνε σκληρὰ καὶ ἄθλια.

Αὐτὰ ἔχουσιν ὁ πολιτισμὸς καὶ αἱ μεγάλαι πόλεις· ὁ βίος ἐν αὐταῖς ὁμοιάζει τὰς γιγαντιαίας νεωτέρας μάχας τῆς ἐποχῆς μας, καθ' ἃς πληγόνονται καὶ πίπτουσιν ἄπειρα θύματα, ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ ἐπιζῶντες νικηταὶ βαδίζουσι ταχέως πρὸς τὰ πρόσω. Καὶ ποῦ; πρὸς τίνα σκοπόν; Πούποτε· καὶ δι' οὐδένα.

Ὁ θετικώτερος νοῦς εἶναι ὁ τῶν ζώων· ὁ ἀνθρώπινος εἶνε ὁ διεγερθεὶς νοῦς αὐτοῦ. Ὁ Ἄνθρωπος εἶνε ζῶον παραφρονῆσαν!

Ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ μου, ὅστις εἶνε μία κοινὴ γελοία εἰς ὅλους ἰδιότης, ἀγαθή μου ἀναγνώστρια καὶ γελοῖε ἐπικριτὰ ἀναγνῶστα, φρονῶ ὅτι ὁ ὁρισμὸς οὗτος εἶνε ἀνώτερος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ῥηθέντων. Ἰδὲ ἐμέ· ἴδετε καὶ τὸν ἑαυτόν σας καὶ ὅλους!

Εἴμεθα γελοῖοι· ὅλοι ἀπαισίως κωμικοὶ ἐν τῷ βίῳ μας!

Ἐν τούτοις ἂς περιορισθῶμεν εἰς τὸ εἶνε· ἂς σὲ παρουσιάσω μερικοὺς ὁμοίους σου ἀνθρώπους.

Τί εἶνε ὁ Βιενναῖος; καὶ τί ἡ Βιενναία;

Ὁ Βιενναῖος εἶνε μία πίπα χωρητικότητος ἑνὸς καπνοπωλείου· ἓν σαλάμι μεγέθους βόα καὶ ἓν ποτήριον ζύθου χωρητικότητος τῆς δεξαμενῆς τῶν Ἀθηνῶν· ἐργάζεται πολύ· κερδίζει ὀλίγα· τρώγει ὅσον ἓν τέταρτον Ἄγγλου· καπνίζει ὡς ἀθιγγανικὴ ἑστία· πίνει ὡς βιενναῖος· συχνάζει εἰς τὰ θέατρα· πηγαίνει εἰς τὰς ἐξοχάς· ἀφαιρεῖ τὸ σουρτοῦκό σου διὰ τὸν Παρᾶν καὶ πηγαίνει εἰς τὸ Πράτερ· ὁμιλεῖ τὴν γερμανικὴν χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τὸν ἐννοῶ· τέλος εἶναι κάτοικος Βιέννης.

Ἡ Βιενναία εἶνε ἐν γένει ὡραία γυνή· ἐὰν γίνω Πάρις πρὸς στιγμήν, τὸ μῆλον τῆς ἔριδος θὰ τὸ δώσω εἰς τὴν Ἀγγλίδα· τὸ ἀχλάδιον ὅμως εἰς τὴν Βιενναίαν. Ἐὰν δὲ ἐπεκτείνωμεν τὸν κύκλον τῶν ὀπωρικῶν ὡς συμβόλων τῆς ὡραιότητος, ὡς κατὰ τὴν μυθολογικὴν ἐποχήν, καὶ θελήσωμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν διανομὴν κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν εἰς τὰς ὡραιότητας τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων, τότε εἰς τὴν Ἑλληνίδα δυστυχῶς θὰ δώσω τὸ ἀγγούριον τῆς ἔριδος.

Καὶ τί νὰ τὴν κάμωμεν ἂν εἶνε ὡραία; ὅ,τι εἶνε, εἶνε διὰ τὸν ἑαυτόν της.

Ἔτυχές ποτε νὰ εὑρεθῇς εἰς τὴν τύρβην μεγάλης πόλεως; Ὄχι. Ὑπὸ ῥίγους θὰ καταληφθῇς ὅταν εὑρεθῇς ἐν τῷ μέσῳ μηρμυκιᾶς ἀνθρώπων· πρὸ πάντων δὲ ὅταν ἡ Φύσις δὲν ἀποστραφῇ τὸ κενὸν τοῦ βαλαντίου καὶ ἐφάπτονται τὰ τοιχώματά του μαθηματικῶς εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως. Παρέρχονται, καὶ παρέρχονται πλησίον σου ἄγνωστα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν τὰ βλέπεις. Ἀλλοίμονον ἂν δυστυχήσῃς! ἡ μόνη συνδρομὴ ἐκ μέρους τῶν ὁμοίων σου θὰ εἶνε ἡ μαρμάρινος ἀδιαφορία. Ἐν τούτοις αἱ μεγάλαι πόλεις ὁμοιάζουν ἀπεράντους ἐρήμους, ὅπου εἶνέ τις μόνος ἄνευ φίλων, ἄνευ γνωστῶν. Διέρχεσαι ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἑαυτοῦ σου ἀτελευτήτους ὁδούς, εἰσέρχεσαι εἰς κήπους ὡραίους, εἰς ζυθοπωλεῖα, κονσέρτα, εἰς θέατρα, ἄφωνος, βωβός, ὁμιλεῖς μὲ τὸν ἑαυτόν σου, εἰς σὲ ἐκφράζεις τὰς ἐντυπώσεις σου· λησμονεῖσαι.

Ἐγνώρισες φίλον ἢ φίλην; τότε ἡ ἔρημος αὕτη μεταβάλλεται ὡς εἰς φαντασμαγορικὰ θεάματα, εἰς ὄασιν· καὶ τότε αἰσθάνεσαι ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν καμήλας, ἥτις μετὰ πολυημέρους πορείας εἰς τὰς ἐρήμους ἐπὶ τῆς ἄμμου φθάνει τέλος εἰς ὄασιν.

Αἱ δυστυχίαι τὰς ὁποίας συνεπάγεται ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ συγκέντρωσις τοῦ πληθυσμοῦ εἰς μίαν μεγάλην πόλιν ἀντισταθμίζονται ὅμως ὑπὸ τῶν μέσων τῆς ἀπολαύσεως, τὰ ὁποῖα παρέχει τὸ ἄθροισμα τῶν δυνάμεων τοῦ πλήθους, καὶ ἡ συνείδησις καὶ ὁ σεβασμὸς ἀπέναντι τῶν πολιτῶν τῶν Ἀρχῶν ἐκτελουσῶν κατὰ γράμμα τὰ καθήκοντά των.

Ὕψιστος βαθμὸς ἀναισθησίας καὶ βαρβαρότητος ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων εἶνε, ὅταν ἀμφότεροι ἀδιαφοροῦσι περὶ τῶν ἀ-

παραιτήτων συνθηκῶν τὴν ὑγιείας καὶ τῶν μέσων τῆς ἀναψυχῆς μιᾶς πόλεως. Ὅταν εἰς τὸν κεντρικὸν περίπατον ὑπάρχουν βρῶμαι καὶ μέχρι γονάτων κόνις καὶ ἀναπνέωσιν οἱ περιπατοῦντες μεθ' ὅλης τῆς ἀπαθείας νέφη κονιορτοῦ χωρὶς νὰ διαμαρτύρωνται, τότε δύναταί τις μετὰ θετικότητος νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἐκείνης.

Εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις ἐργάζονται χιλιάδες ἀνθρώπων πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ εἶνε ἐστρωμέναι μὲ τετραγώνους λίθους εἰς τρόπον ὥστε τὸ πάχος τοῦ τυχὸν συσσωρευθησομένου κονιορτοῦ θὰ ἔχῃ τὸ πολὺ πάχος ἑνὸς πρὸ ἐτῶν παυθέντος εἰρηνοδίκου τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν τούτοις τὸ σάρωθρον καὶ τὸ πότισμα, καὶ ἐν καιρῷ βροχῆς ἀκόμη, δὲν λείπει· ἡ καθαριότης δύναται νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν καθαριότητα Ὑδραΐτισας, ἥτις πεντάκις τῆς ἡμέρας ἀσπρίζει τὴν οἰκίαν της.

Ὅταν ἕνεκα τοῦ καιροῦ ἐμποδισθῇ ὁ Βιεννᾶιος λαὸς νὰ μεταβῇ εἰς τὰς περιφήμους ἐξοχὰς τῆς πόλεως, τότε ὅλη ἡ εὐθυμία διαχέεται ἐντὸς αὐτῆς. Πλῆθος αἰθουσῶν ὑπάρχει, ἔνθα παίζουν αἱ καλλίτεραι ὀρχῆστραι ἢ στρατιωτικαὶ μουσικαί· ὁ περισσότερον μουσοτραφὴς λαὸς εἶναι ὁ Βιεννᾶιος. Καταρράκται ζύθου ἀπορροῶνται εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα ἐν μέσῳ γενικῆς εὐθυμίας οἰκογενειῶν, νέων καὶ γερόντων· ἄλλο μέρος πλήθους πλημμυρεῖ τοὺς διαφόρους κήπους, ἔνθα πάλιν παίζουν αἱ μουσικαί. Εἴς τινα ξενοδοχεῖα μὲ μεγάλας αἰθούσας ἡ αὐλὴν ἐν ὥρᾳ γεύματος παίζει ἡ μουσική· αἱ ὁδοὶ γέμουσι περιπατούντων· τὰ πάντα φαίνονται ὑπὸ τὴν καλὴν των ὄψιν.

Σ. Σ. Τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτοῦ μας ἕπεται θελκτικωτάτη συνέχεια.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 14 Δεκεμβρίου.

Τριῶν βουλευτῶν αἱ λεκτικαὶ δεινότητες τίθενται εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ εἴπωσιν εἰς τὴν βουλὴν ὅτι πρέπει νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐκ τῶν ἀρίστων, πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος. Τοῦ τρίτου μάλιστα τῶν ἀγορητῶν, ὅστις εἶναι ὁ Στεφανίδης, ἡ ὁμιλία ἔχει χροιὰν καὶ μῆκος ἐπικηδείου λόγου, ἀποτελοῦσα παράδοξόν τι κράμα ἐλεγειακῆς ἐπισημότητος ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀτιμελήτου λέξεως καὶ βοῆς καὶ κινημάτων ἀγρίου λεμβούχου.

Ἀλλ' ἡ μονὰς τοῦ κ. Δουζίνα, σχηματίζουσα τὴν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τῆς ἀνωτέρω συμπολιτεύσεως τῶν τριῶν, ἀπαντᾷ εὐφυῶς ὅτι ἂν λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὁμιλήσαντας, ὁ μακαρίτης ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς δικαστικῆς ἀξίας καὶ τιμιότητος· ἀλλ' οἱ κύριοι βουλευταὶ λησμονοῦσιν ὅτι ζητοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ παραβίασιν τοῦ νόμου· ἐκεῖνος δὲ τῶν νόμων πιστὸς λειτουργὸς, ἂν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ, ἤθελε τὰς ἀποδοκιμάσει. Δὲν ἤλθομεν νὰ συζητήσωμεν περὶ ἀτόμων, ἀλλὰ περὶ τοῦ λαοῦ· διότι τότε μεταβαλλόμεθα εἰς οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐξευτελισμὸς τὸν ὁποῖον φοβεῖται ὁ βουλευτὴς Πόρου εἶναι ἡ μᾶλλον ἀδιόρατος κηλὶς ἐπὶ τοῦ καταστίκτου μετώπου τῆς Βουλῆς του.

Εἰς μάτην ὁ πρωθυπουργὸς ἐγειρόμενος διαμαρτύρεται θερμῶς κατὰ τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, καταχρωμένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπερωτήσεως, καὶ ἀναπτύσσοντος αὐτὴν ἐν οὐ δέοντι, καὶ παρακωλύοντος τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Μέχρι τοῦ Σαββάτου ὅτε θὰ δυνηθῇ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὰ, δύνανται νὰ πιστευθῶσιν ὡς ἀληθεῖς αἱ μομφαὶ τοῦ ἐπερωτῶντος καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ταράξῃ τὴν εὐλάβειαν τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἀλλ' ὁ Μαυρομιχάλης δὲν ἐννοεῖ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις ταύτας· καὶ νομίζετε ὅτι ὑπὸ στρατιωτικοῦ συρόμενος πείσματος, ἐπίτηδες παρεκτείνει ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη τὸν λόγον του, κρίνων καὶ ἐλέγχων τοὺς στρατιωτικοὺς προβιβασμοὺς, τοὺς ὁποίους τώρα ἐξύπνησε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἄλλα μέτρα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

Συζητεῖται τὸ νομοσχέδιον περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος καταναλώσεως ἐπὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν. Ἀλλ' ἡ συζήτησις χωρεῖ ὁμαλὴ καὶ ἥρεμος, ἄνευ πνεύματος καὶ ζωηρότητος, μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν καταβάλει ὁ ζωηρὸς Ζυγομαλᾶς νὰ ζωηρεύσῃ αὐτὴν, ἀναδεχθεὶς νὰ ὁμιλήσῃ διὰ μακρῶν κατὰ τοῦ νομοσχεδίου. Μᾶς δίδει δὲ καὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς σπουδῆς τῆς κυβερνήσεως εἰς τὸ νὰ ἐπιψηφισθῶσι τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια πρὸ τῶν ἑορτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι φοβεῖται ἡ Κυβέρνησις μήπως ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των οἱ βουλευταὶ ἐπιρεασθῶσιν ὑπὸ τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων των, ἀντικειμένου εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ὑπουργείου μέτρα.

Δεύτερος ὁ κ. Πετιμεζᾶς φρονεῖ ὅτι δὲν εἶνε ἐν πνεύματι δικαιοσύνης συντεταγμένον τὸ νομοσχέδιον, καὶ ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τοῦ Καλλιγᾶ εἶνε νὰ φορολογῇ τὴν κατωτέραν τάξιν· τὴν δὲ πλουσίαν τὴν ἀρίνει ἀφορολόγητον. Εἰς τὸν Καλλιγᾶν, ἀποπειραθέντα νὰ τὸν διακόψῃ, ἀπαντᾷ:

— Κύριε Καλλιγᾶ, μὴ μὲ διακόπτετε, διότι δὲν εἶμαι σοφὸς σὰν κι' ἐσᾶς, καὶ τὰ χάνω.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ζηνόπουλος ἀνήρχετο ἤδη τὸ Βῆμα, ἡ συνεδρίασις διελύθη, διότι οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν προσκεκλημένοι νὰ φάγουν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζυγομαλᾶς λέγει!

— Κύριοι, ἐν τῇ πατρίδι μας αἱ γυναῖκες οὔτε νερὸ δὲν πίνουν, ὄχι οἰνόπνευμα.

Ρωμαντικός τις ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν δημοσιογράφων στενάζει, καὶ ψιθυρίζει:

Ἔχει δίκαιον δὲν πίνουν τίποτε ἀπ' αὐτὰ, γιατί χορταίνονν τὴ δίψα τους μὲ τὸ αἷμά μας...

Πέμπτη, 16 Δεκεμβρίου.

Ἐξακολουθεῖ ἡ συζήτησις τοῦ περὶ πνευματωδῶν ποτῶν νομοσχεδίου. Ὁ κ. Γρυπάρης συμπολιτευόμενος, κάμνει τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ὁ κ. Ζηνόπουλος φέρει τὰς ἐπικρίσεις του. Ὁ Καλλιγᾶς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀγορεύσεις ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου, διαιρεῖ τὸν λόγον του, ὡς συνήθως, εἰς δύο μέρη: τὸ εὐφυολογικὸν, καὶ τὸ οἰκονομολογικόν.

Ἀλλ' οἱ χθεσινοὶ ῥήτορες, κατὰ τῶν ὁποίων ἰδίως ἔδραζε τὰ βέλη του, οἱ κκ. Ζυγομαλᾶς καὶ Πετιμεζᾶς, ἐπανέρχονται ἀναλυτικώτεροι καὶ μακροεπέστεροι ἐπὶ τοῦ βήματος.

Ἐπιψηφίζεται εἰς β' ἀνάγνωσιν τὸ περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ σιγαροχάρτου, ἔπειτα τὸ περὶ πληρωμῆς τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων κατὰ τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, ὅπερ ὁ κ. Κοντογούρης, βουλευτὴς Πατρῶν, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδοκιμάζει, ὡς εἶχε διακηρύξει ἄλλοτε.

Τὴν περαιτέρω πρόοδον τῆς συνεδριάσεως ματαιοῖ ἡ ἔλλειψις ἀπαρτίας.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῶν ἀριθ. 390)

— Νὰ εἶναι νέα, ὡραία, τρυφερὰ, πλήρης θελγήτρων, νὰ εἶναι ὅλη χαρὰ καὶ δρόσος, ὅλη δρόσος καὶ ἐλπίς. Καὶ νὰ γείνῃ θῦμα ἔρωτος!

Ἡ Ἀγάπη ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστενοχωρεῖτο. Οἱ λόγοι οὗτοι τὴν κατεβασάνιζον.

Ἡ δὲ Βενετὴ προσήλου ὑπούλως τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων, ἃς ἐξετέλει διὰ τῆς τακτικῆς ταύτης.

— Θῦμα ἔρωτος! καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ γείνῃ μοναχή! Πόσαι ἄρα θὰ ὑπάρχουν τοιαῦται! Καὶ πόσα βάσανα ἐνδόμυχα καὶ πάθη καὶ πόσας ἐπιθυμίας καὶ μαρτύρια θὰ σκεπάζουν τὰ ῥάσα! Ὁ διάβολος μόνος δύναται νὰ εἰξεύρῃ τί εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν συνείδησιν μιᾶς κόρης ἢ γυναικός. Καὶ μάλιστα γυναικός. Ἡ κόρη δύναται νὰ σφάλῃ ἀπὸ ἐλαφρότητα καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ γείνῃ καλογραῖα! Ἀλλ' ἡ γυνή; γυνὴ ὑπανδρευμένη; Ποῖος εἰξεύρει ποῖον μέγα πάθος τὴν ἀπεπλάνησε, καὶ ποία σκληρὰ ἀνάγκη τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ μοναστήριον;

— Πρὸς τί μοὶ τὰ λέγετε αὐτὰ, κυρία; εἶπεν ἀδημονοῦσα ἡ Ἀγάπη.

— Ναί· ἐπανέλαβεν ἡ Καικιλία μὴ ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς. Ὑπάρχουσι πολλὰ τοιαῦτα μυστήρια. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὸ πνεῦμα τοῦ Πύθωνος, περὶ οὗ λέγει ἡ ἁγία Γραφή, διὰ νὰ δύναμαι ν' ἀναγινώσκω εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐξ ὅλων των ἐπαγγελμάτων, ἄλλο δὲν ἐζήλευσα, εἰμὴ τὸ τῆς ἐξομολογητρίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς παρεγνωρίσθη, καὶ δὲν ἀπεράσισεν ἡ Ἐκκλησία νὰ τὸ δεχθῇ ὡς δόγμα. Τότε εὐχαρίστως ἠδυνάμην νὰ γείνω μοναχή. Τί ἄλλο καλλίτερον δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ τις, εἰμὴ τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων; Καὶ μάλιστα μὲ τὸ μέσον τοῦτο δύναται νὰ κάμῃ τις ὁπαδοὺς ὅλους τοὺς εὐλαβεῖς. Καὶ θὰ κηρυχθῇ ἁγία, ζῶσα. Σᾶς ἐξωμολογήθη ποτὲ καμμία νεαρὰ μοναχή, κυρία;

— Ὄχι, κυρία.

— Τί κρίμα! Εἶναι ὡραία διασκέδασις. Καὶ μάλιστα ἂν ἡ ἐξομολογουμένη εἶναι ἀφελὴς καὶ ὁμολογεῖ ὅλα τὰ σφάλματά της, ἢ ὅσα φανταζεται ὡς τοιαῦτα. Ὑπάρχουν γυναῖκες, αἵτινες ἔχουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παραπολὺ σπάνιον. Ἐν γένει αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν γλῶσσαν μόνον διὰ νὰ κτυπῶσι τὸν ἀέρα διὰ τῆς φλυαρίας των, ὅπως αἱ ἐκκλησίαι ἔχουν τοὺς κώδωνας. Οὐδέποτε ὅμως ἐκφράζουσι τί διανοοῦνται. Ἀλλ' ἡ ἐπιτηδεία γυνὴ κρίνει ἐξ ἑαυτῆς καὶ μαντεύει τί φρονοῦσιν αἱ ἄλλαι. Ἐνῷ ἡ εὔπιστος πλανᾶται καὶ νομίζει ὅτι τὰ πάντα πέριξ της ἀποπνέουσιν ἁγιότητα.

Ἡ Ἀγάπη ᾐσθάνετο πνιγμὸν ἐκ τῆς πλημμύρας ταύτης τῶν λόγων. Συνιδοῦσα τοῦτο ἡ Βενετὴ ἀπεφάσισεν εὐσπλάγχνως νὰ συντάμῃ τὸ μαρτύριόν της καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸν τελευταῖον κτύπον.

— Μὴν ἔτυχε νὰ γνωρίσητε, τῇ εἶπε, μεταξὺ τῶν καλογραιῶν νέαν τινὰ καὶ ὡραίαν γυναῖκα, ὀνόματι Αὐγούσταν;

Ταῦτα δὲ λέγουσα εἶχεν ἀτενῶς προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀγάπης. Αὕτη δὲ, ἡ δύστηνος, ἀκούσασα τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ᾐσθάνθη ἠλεκτρικὸν τιναγμὸν, ἠρυθρίασεν, ὠχρίασε καὶ μικροῦ δεῖν θὰ ἐλιποθύμει.

— Ὄχι... εἶπε μὲ πεπνιγμένην φωνήν. Πῶς μὲ ἐρωτᾶτε περὶ αὐτῆς;

— Δὲν τὴν ἐγνωρίσατε; ἐπέμεινεν ἡ Καικιλία.

— Ὄχι... δὲν εἰξεύρω.... δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ἡ Καικιλία ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Τὸ εἰξεύρω. Σὺ εἶσαι! Δὲν δύνασαι νὰ μοῦ φύγῃς, σὲ κρατῶ. Ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ νὰ σὲ κρατήσω, ἂν μοὶ χρησιμεύῃς εἴς τι. Καὶ ταῦτα διαλογιζομένη ἐμειδίᾳ, οὐτως εἰπεῖν, ἐσωτερικῶς καὶ ἐρώτιζε διὰ τοῦ μειδιάματος τὰ ἐνδύμυχα σκότη τῆς συνειδήσεώς της.

Ὅσον διὰ τὴν Ἀγάπην, ὡμοίαζε μὲ τὸν ἰχθὺν τὸν ἀσπαίροντα, ὃν ἐπιτήδειος ἁλιεὺς ἔχει συλλάβει διὰ τοῦ ἀγκίστρου του. Ἐνέβλεπε μετ' ἀπορίας καὶ φόβου εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἵστατο πρὸ αὐτῆς, καὶ ἠρώτα ἂν ἄγγελος ἢ δαίμων εἶχε μεταμφιεσθῇ εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην καὶ εὐκίνητον πλαγγῶνα· καὶ ἂν ἦλθεν ἔχουσα εἰδικὴν ἀποστολὴν ἵνα τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης καὶ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων διὰ τῶν πτερωτῶν καὶ κουφοπλήκτων λόγων της.

— Λοιπὸν δὲν τὴν ἐγνωρίσατε; ἐπανέλαβεν ἡ Καικιλία.

— Ἀλλὰ διατί μ' ἐρωτᾶτε; εἶπεν ἡ μοναχή.

— Τίποτε. Σᾶς ἐρωτῶ μήπως τὴν ἀπηντήσατε τυχαίως· ἐνδιαφέρεταί τις περὶ αὐτῆς.

— Ἐνδιαφέρεταί τις;

— Ναί. Ἀλλὰ δὲν μᾶς μέλει. Περιττὸν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζετε· εἶπε πανούργως ἡ Καικιλία.

— Ἀλλά.... δὲν εἰξεύρω.... δὲν ἔχω προχείρους τὰς ἀναμνήσεις μου... δυνατὸν νὰ τὴν ἐγνώρισα καὶ νὰ μὴ ἐνθυμῶμαι καλῶς.

— Ἴσως. Προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ αὐτῆς; ἠρώτησεν ἀπ' εὐθείας ἡ μοναχή.

— Εἷς φίλος μου.

— Φίλος σας;

— Μάλιστα· εἷς πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός.

Αὐτὰ ἐκ τῶν ἐφημερίδων, διότι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν συνεδρίασιν.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ *παλαιὰ* καὶ ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ— δηλαδὴ χθὲς — ἐπιπίπτουν κατὰ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, διότι δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς ἐνέργειαν ἡ γραμμὴ τῶν ὁδῶν *Ἀθηνᾶς* καὶ *Ἑρμοῦ* μετὰ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου.

Τώρα, ἀπορεῖτε πῶς ἐφημερίδες φιλικώτατα διακείμεναι πρὸς τὴν Ἑταιρίαν μέμφονται αὐτῆς διὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν γλώσσης ἀμφότεραι; Ὡς θὰ ἀπορεῖτε πῶς ἐραστὴς κτυπᾷ ἐρωμένην του, πῶς ὑπουργικὸς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ὑπουργείου;

Νὰ σᾶς λύσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀπορίαν.

Ἡ Ἑταιρία ἡ ἰδία μέμφεται τὴν Ἑταιρίαν διὰ τῶν φίλων της ἐφημερίδων, διὰ νὰ σχηματισθῇ δῆθεν ψευδὴς κοινὴ γνώμη, καὶ νὰ πεισθῇ ἡ κυβέρνησις νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν Ἑταιρίαν ν' ἀποκτείνῃ τὰς ὁδοὺς αὐτὰς *Ἑρμοῦ* καὶ *Ἀθηνᾶς* διὰ τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου, ὁδοὺς καθαροῦ ἐμπορίου, κινήσεως γυναικῶν, παίδων, ἀμαξῶν, ἐπαιτῶν, οἰκογενειακοῦ περιπάτου ὄχι μόνον διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν δρόμων αὐτῶν, ὁδοὺς ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ὁποίας οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης *περνᾶ* ἱπποσιδηρόδρομος.

Μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς εἴπωσιν αἱ δύο αὐταὶ ἐφημερίδες: Πῶς δὲν λειτουργεῖ ἡ γραμμὴ τοῦ ἀτμοσιδηροδρόμου ἀπὸ τὸ Παλάτι εἰς τὸ Φάληρον. Ἡ Ἑταιρία πολὺ κακὰ κάμνει κτλ. Ἐνῷ κυρίως ἡ Κυβέρνησις πολὺ καλὰ κάμνει, μὴ ἐπιτρέπουσα ἀτμοσιδηρόδρομον διασχίζοντα τὰς κεντρικὰς πλατείας καὶ λεωφόρους.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν *ἀπάτην* εὑρίσκομεν ἔνοχον πάλιν τὸ δημόσιον. Τὰς καλὰς ἐφημερίδας, καὶ τοιαῦται εἶναι ὁμολογουμένως καὶ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ *Νέα Ἐφημερὶς*, πρέπει νὰ τὰς ὑποστηρίζῃ γενναίως, διὰ νὰ μὴν ἀναγκάζωνται νὰ τὸ ἐπιβουλεύωνται γινόμεναι *ἔνα* μὲ τὰς κερδοσκοπικὰς Ἑταιρίας. Διότι ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι δὲν ἀντέχουν εἰς τὸ ψωμοτύρι.

Ὡραίαν ἀνακάλυψιν ἔκαμεν ὁ προχθεσινὸς *Αἰὼν* διὰ τὸν φίλον μας κ. Ζυγομαλᾶν, κάμνοντα ἀπό τινος καὶ τὸν κοινωνιστὴν, χάριν τῶν χωριῶν τοῦ Ὠρωποῦ ἐναντίον τοῦ κ. Συγγροῦ. Ἐζήλευσε καὶ αὐτὸς γλῶσσαν Παχὺ καὶ θέλει νὰ λησταεύσῃ ἰδιοκτήτας οὐχὶ καταστρέφων τὴν ἰδιοκτησίαν — εἰς τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ εἴμεθα σύμφωνοι — ἀλλ' ἀνεγείρων ἄλλους ἰδιοκτήτας καὶ ἴσως, ἴσως τὸν *ἑαυτάκον* του. Ἀφοῦ εἶναι ὑπογεγραμμένος ὁ κ. Ζυγομαλᾶς εἰς δωρητήριον ἔγγραφον *ὡς μάρτυς* ἀναγνωρίζων πλήρη τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν τοῦ κ. Συγγροῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων πλὴν τῶν δωρουμένων γαιῶν τώρα διαφισβητεῖ τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν, βγάζων εἰς τὴν μέσην ἐν κοινωνιστικὸν *ἀγγούριον*, τὸ τῶν ἐμφυτευτῶν. Ἀλλ' ἡ μαρτυρία εἶναι τίποτε· ὁ κ. Ζυγομαλᾶς ὡς συνέπειαν τοῦ Δωρητηρίου ἐκείνου ἔβαλε σ' τὸ χέρι **ὀγδοήκοντα στρέμματα** ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, ὡς ἀμοιβὴν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρεσιῶν του. Πάει νὰ πῇ, ὁ κ. Ζυγομαλᾶς δὲν κυνηγᾷ μόνον ψήφους, ἀλλὰ καὶ στρέμματα. Καὶ πληρόνεται ἀκριβά, εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ δωρεῶν τρίτων! Φαντασθῆτε τί ἔχει σ' τὸ νοῦ του τώρα, ποῦ μελετᾷ τὴν ἔξωσιν τοῦ κ. Συγγροῦ ἀπὸ τοῦ Ὠρωποῦ; Τοὐλάχιστον νὰ πάρῃ τὸν μισὸν Ὠρωπόν. Οἱ πτωχοὶ χωρικοί! Οἱ μεγαλοκτηματίαι γίνονται κοινωνισταὶ καὶ τοὺς χαρίζουν χιλιάδας στρεμμάτων καὶ οἱ κοινωνισταὶ γίνονται ἰδιοκτῆται καὶ τοὺς ἁρπάζουν ἑκατοστύας στρεμμάτων.

Καὶ ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὡς τώρα ὅτι ὁ κ. Ζυγομαλᾶς εἶναι τῆς τάξεώς μας ἄνθρωπος, ἀκτήμων!!

Ὅσοι ξένοι παρεπιδημοῦσιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς τελευταίας ἐαρινὰς ἡμέρας δὲν δύνανται νὰ πιστεύσωσι τὴν ἐποχὴν, ἥτις εἰς τὸν τόπον τους τοὺς καλύπτει μὲ νέφη μελανώτατα καὶ μὲ παχυτάτας χιόνας. Τινὲς τούτων περιφέρονται εἰς τὰς ἀνοικτὰς ὁδοὺς, καὶ ἀτενίζοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν ἀπολαμβάνουσιν ὡς χρυσῆν βασιλόπηταν. Ἄλλοι ζωγραφίζουσι πλείστας τοποθεσίας μαγευτικὰς, κόπτοντες πάντοτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν βλέπωσι· τοὐλάχιστον ὡς σκηνογραφίαν εἰς τὰς πατρίδας των· καὶ ἄλλοι ἀνέρχονται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πλέον δὲν ἠξεύρουν τί νὰ πρωτοθαυμάσωσι καὶ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ἀπολιθοῦνται ἐκεῖ μαζῆ μὲ τὰ ἄλλα μάρμαρα καὶ τότε μόνον συνέρχονται, ὅταν περὶ τὴν ἑσπέραν ὁ γέρων ἀπόμαχος — ἀρχαιότης καὶ αὐτὸς — τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ὅτι δέον ν' ἀναβάλωσι τὴν ἔκπληξίν των διὰ τὴν αὔριον.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ-ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΕΥΡΩΠΗ

(*Πλατεῖα Συντάγματος*)

Σήμερον Σάββατον ἔψησαν

ΣΤΡΕΙΔΙΑ

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Προχθὲς ἐκυκλοφόρει εὐχαριστήριον ἔγγραφον, ὡς μετοχὴ, εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεσιτῶν, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνετο πρὸς τὸν βοηθήσαντα τὴν ἀγορὰν κύριον Βοῦρον κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας.—

Νομίζομεν, ὅτι πάντες μαντεύετε τὴν ἀπάντησιν.

—Ἐν ἔκαμα τίβοντση νὰ σᾶς χαρῶ, χρουσοί μου γυιοί, ἅμαντες ἔχετεν ἄλλοντες τὸν νοῦν σας.

Ἰδοὺ καὶ ἕνα ἐπίγραμμα ἑνὸς μεσίτου πρώην ποιητοῦ:

Μιὰ λιτανεία νὰ γενῇ ψηλὰ σὲ μιὰ ταράτσα
γιὰ τὸ Στὸρ Κωστάκη μας ποῦ ἔσωσε τὴν *πάτσα*·
δὲν εἶν' ἀνάγκη ἀπὸ παππᾶ, οὔτ' ἀπὸ πετραχείλια
Θὰ πῇ ὁ Ζαφείρης τὴν εὐχὴ μὲ τὰ γυμνά του χείλια.

Εἰς τὸ πεῖσμα ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τοῦ νὰ κλείωνται τὰ καταστήματα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἠνοίχθησαν τρία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ὑπὸ τῶν νυκτοκλεπτῶν. Τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα θὰ ἐμάθετε ἐκ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γνωρίζομεν εἶναι, ὅτι οἱ λωποδύται χωροῦσιν ὁλονὲν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

Ἐξ ἀγορεύσεως συνηγόρου.

Καὶ μὴν ἀπορήσητε κύριοι δικασταὶ ὅτι δὲν ἀνεγνώρισεν ὁ τραυματισθεὶς τὸν κατηγορούμενον, διότι εἰς τὰ Μέγαρα οἱ πλεῖστοι σχεδὸν εἶναι τοιοῦτοι φουστανελλοφόροι *ἀναστηματίαι*!

— Πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός; εἶπεν ἐρυθριῶσα ἡ Ἀγάπη.

— Ναί.

— Καὶ ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ πρὸς αὐτὴν εἰς Βενετὸς εὐπατρίδης;

— Τὴν ἐνθυμήθητε τώρα αὐτὴν τὴν Αὐγούσταν; εἶπε μὲ ἄκραν ἀφέλειαν ἡ Κικιλία.

— Νομίζω. Ἂν εἶναι αὐτή, ὁποῦ ἐγνώρισα.

— Καὶ τί γυνὴ ἦτον αὐτή;

— Ἦτον μοναχή.

— Μοναχή, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἐφάνη ὡς γυνή;

— Κολασμένη ψυχὴ μοὶ ἐφάνη, εἶπεν ἡ Αὐγούστα. Ἀλλ' ἂς μὴ κατακρίνωμεν. Δὲν εἰξεύρω ἂν ζῇ ἀκόμη ἢ ἔχει ἀποθάνει.

— Τί; ἦτον ἀσθενής;

— Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἀσθενής.

— Καὶ ἐφαίνετο αὐτὴ ἡ Αὐγούστα ὅτι εἶχε πάθη καὶ θλίψεις;

— Πάθη καὶ θλίψεις ἀπείρους, εἶπε στενάζουσα ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ πόθεν νὰ προήρχοντο αἱ θλίψεις της;

— Δὲν εἰξεύρω... ἴσως ἐκ τῶν παθῶν της.

— Ἀστεῖον εἶναι αὐτὸ ὁποῦ λέγετε, εἶπεν ἡ ξένη. Συλλογισμὸς καλογηρικός.

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ εἴπατε τέλος, εἶπε τολμήσασα ἡ Ἀγάπη, τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῆς.

— Σεῖς.

— Ἐγώ;

— Ναί.

— Διατί;

— Διότι ἐρωτᾶτε ἐπανειλημμένως.

— Ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι εἶμαι τρίτος ἐνδιαφερόμενος, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἀποφασίσασα νὰ λάβῃ ὁριστικῶς θάρρος, διότι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς ὑποχωρήσεως· ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄλλος, περὶ οὗ ἐρωτῶ, ὁ φίλος σας.

— Σᾶς εἶπον, εἰς Βενετὸς εὐπατρίδης, φίλος μου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Τί νὰ τὸ κάμητε τὸ ὄνομά του; Ἔπειτα πρὸς τί νὰ ὁμιλῶμεν περὶ νεκροῦ;

— Περὶ νεκροῦ; εἶπε τρέμουσα ἡ Ἀγάπη. Λοιπὸν ὁ φίλος σας;...

— Ὄχι, ὁ φίλος μου εἶναι ὑγιής, πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ Κικιλία, ἀλλ' ἡ φίλη σας ἡ Αὐγούστα, εἴπετε ὅτι εἶναι νεκρά.

— Νεκρὰ βεβαίως, ἡ δυστυχής.

— Καὶ δὲν φαίνεται, ὅτι παράττομεν, πῶς τὸ λέγουν, σὴν κόνιν τῶν νεκρῶν, ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ φίλου μου; δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι σκιώνονται τὰ ὀστᾶ καὶ ἀναλαμβάνουσι κίνησιν καὶ περιπατοῦσιν, εἰς τὸν πένθιμον τοῦτον τόπον, ὅπου κατοικεῖτε;

— Εἶσθε εὐσεβής, κυρία.

— Βεβαίως. Ἀφοῦ ἦλθον ἐδῶ, εἰς τὸ Κράτος τῶν καλογήρων, ἂς ἀγοράσω καὶ ἐγὼ ὀλίγην εὐσέβειαν, διὰ νὰ τὴν πωλήσω κατόπιν, ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ διατὶ δὲν θέλετε νὰ ὁμιλῆτε περὶ τῆς νεκρᾶς καὶ τοῦ φίλου σας ὁμοῦ;

— Διότι ὁ φίλος μου ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἠρώτα περὶ αὐτῆς. Προὐτίθετο μάλιστα νὰ τελέσῃ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του! εἶπεν ἡ Ἀγάπη μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν βαθὺ παράπονον καὶ πᾶσαν τὴν πικρίαν τῆς ἀπογνώσεως, ὥστε ἡ Κικιλία παρ' ὀλίγον θὰ συνεκινεῖτο. Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος σας σκυθρωπάζει καὶ ἀγαπᾷ τὰς νεκρωσίμους τελετάς.

— Ἐκεῖνος; ὦ, τοὐναντίον, εἶναι πολὺ φαιδρός, εἶπε μετὰ σκληρότητος ἡ Βενετή.

— Ἄ, εἶναι φαιδρός. Χαίρω.

— Πῶς λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ χαίρετε; τί σᾶς μέλει;

— Εὔχομαι ὅλοι οἱ φίλοι σας νὰ εἶναι φαιδροὶ καὶ νὰ εὐτυχῶσι.

— Τοῦτο εἶναι χρέος ὑμῶν, ὡς μοναχῆς, νὰ δέησθε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

— Βεβαίως. Καὶ εἶναι ἔγγαμος ὁ φίλος σας;

— Ἔγγαμος;... ὄχι... δὲν εὐκαιρεῖ.

— Δὲν εὐκαιρεῖ εἰς τί πρᾶγμα;

— Δὲν εὐκαιρεῖ νὰ νυμφευθῇ.

— Διατί;

— Ἔχει πολλάς... ἀσχολίας.

— Μένει πάντοτε εἰς τὴν Βενετίαν, ὁ φίλός σας;

— Ἤδη πιστεύω νὰ ἔχῃ φθάσει εἰς τὸ Αἰγαῖον.

— Εἰς τὸ Αἰγαῖον;

— Ναί. Ἔμαθον ὅτι ἡτοιμάζετο δι' ἐκστρατείαν.

— Ἐκστρατείαν;

— Βεβαίως. Οὐδέποτε ὁ φίλος μου ἔπαυσε νὰ ἐκστρατεύῃ.

— Καὶ κατὰ τίνων θὰ ἐκστρατεύσῃ αὐτὴν τὴν φορά;

— Κατὰ τῶν Γραικορρωμαίων βεβαίως.

Ἡ Αὐγούστα ἐσιώπησε.

— Οὕτω λοιπόν, ἂν συναντήσω προσεχῶς τὸν φίλον μου τί νὰ τῷ εἴπω περὶ τῆς Αὐγούστης; ὅτι ἀπέθανε;

— Εἴπατέ τῳ ὅ,τι θέλετε.

— Ἀλλὰ ζῇ λοιπόν;

— Τίς ἠξεύρει;

— Τέλος, τί προτιμᾶτε; νὰ ζῇ ἢ νὰ ἔχει ἀποθάνει;

— Εἴπατέ τῳ ὅτι ἀπέθανε.

— Μήπως ἡ Αὐγούστα σᾶς ἔχει ἐμπιστευθῆ παραγγελίαν τινά, οἱανδήποτε;

— Ὄχι, κυρία.

(ἀκολουθεῖ)

Μπο έμ.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(*Ὁδὸς Ἀγχέσμου ἀριθ.* 9)

Ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς μεγάλης οἰκίας Κούπα.

ΥΛΗ ΕΚΛΕΚΤΗ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗ. Μυθιστορίαι, διηγήματα, βιογραφίαι, περιηγήσεις, κοινωνικά, ἱστορικά, ἤθη καὶ ἔθιμα, ποιήματα, ποικίλα κτλ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ». Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά, αἰνίγματα, χρηματιστικά, πολιτικαὶ εἰδήσεις κτλ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	Ἐν Ἑλλάδι	φράγκα	**12**
ΔΙ' ΑΜΦΟΤΕΡΑ	Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.....	»	**20**

Ἡ συνδρομὴ ἄρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τῷ γραφείῳ πρὸς λεπτὰ **25** *ἕκαστον φύλλον.*

Πᾶς ἐγγραφόμενος συνδρομητὴς τῆς ΕΣΤΙΑΣ λαμβάνει ἐκ τοῦ γραφείου αὐτῆς διάφορα συγγράμματα εἰς **τὸ τέταρτον μόνον τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς,** μετέχει δὲ καὶ λαχείου ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς ΕΣΤΙΑΣ διοργανωθέντος, λαμβάνων **δωρεὰν** ἕνα κλῆρον αὐτοῦ. Τὰ κέρδη τοῦ λαχείου ἀποτελοῦνται ἐκ συλλογῶν τῶν ἐκλεκτοτέρων συγγραμμάτων τῆς νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἱκανῆς ἀξίας· θέλουσι δὲ διανεμηθῆ εἰς 15 ἀριθμοὺς κληρωθησομένους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν αὐτοῦ, ἥτις γενήσεται τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου.

Ἡ πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς γίνεται δι' ἐπιταγῶν, τραπεζικῶν γραμματίων τῆς Ἐθν. Τραπέζης, τοκομεριδίων τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν δανείων καὶ ἑλλην. Τραπεζῶν, ἑλληνικῶν καὶ γαλλικῶν γραμματοσήμων, ἀποστελλομένων ἐν ἐπιστολῇ συστημένῃ.

Ἓν φύλλον ἀποστέλλεται **δωρεὰν** ὡς δεῖγμα τοῦ περιοδικοῦ εἰς πάντα αἰτοῦντα. (Γ.—2)

ΜΕΓΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ Η ΕΛΛΑΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Ἑρμοῦ** καὶ παρὰ τὴν **πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος**

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

τοῦτο, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ. **Βασιλ. Ἠλιοπούλου** οἱ προσερχόμενοι εὑρίσκουσιν ἐκλεκτότατα φαγητὰ εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀνατολικῆς μαγειρικῆς, παρασκευαζόμενα ὑπὸ τοῦ προσληφθέντος ὡς συνεταίρου ἐν τῷ ἑστιατορίῳ γνωστοῦ ἱκανωτάτου μαγείρου **Ἀναστασίου Ι. Δημοπούλου.**

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ, ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΑΚΡΑ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἑστιατορίου δέχεται καὶ παραγγελίας γευμάτων εἴτε ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, εἴτε ἐν οἰκίαις.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ **Ἑρμοῦ,** *μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλᾶ καὶ Κοκοροπούλου.*

Ὅλα τὰ εἴδη γραφικῆς ὕλης.— **Ἐπισκεπτήρια** χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς.—**Σφραγῖδες** καὶ ἐπικεφαλίδες, χρωμολιθογραφημένας καὶ μή. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν **Καταστίχων** τοῦ Διεθνοῦς φήμης Καταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ Ἀνυβέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ περιφήμου **σιγαροχάρτου ZOB.** Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ

ΑΜΠΑΖΟΠΟΛΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ

Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60
Μέλανος » » » 60
(*Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ*).

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΝ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

(Ὁδὸς Αἰόλου οἰκία Μελᾶ)

Εἰς τὸ Μυρωανάκουρον αὐτὸ εἶνε ἐνθρονισμένη ἡ μεγαβειτέρα ἀποθήκη μύρων, ἀρωμάτων, σαπώνων, ὀδοντοκόνεων, καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς *τοαλέτας* τῶν Κυριῶν.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΥΡΕΨΕΙΩΝ

τοῦ προμηθευτοῦ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας Ἄτκινσων καὶ τῆς ἀδιαφιλονείκητου ὑγιεινῆς γνησιότητος τῶν Παρισινῶν ἐργοστασίων.

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΛΕΥΚΟΙ-ΜΕΛΑΝΕΣ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΙΚ. ΧΡΗΣΕΩΣ

Κεντρικὴ ἀποθήκη

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσικα.